

Slovo biskupa na diecézním shromáždění v Plzni

Milé sestry a milí bratři,

minulý rok jsem na diecézním shromáždění hovořil o neúspěších. O tom, co se nepovedlo. Jistě i letos bych mohl pokračovat v podobném duchu. Vleklých problémů není málo. Nezavírám před nimi oči, ale zároveň si musím přiznat, že nemám recept na všechno. Snad je i poctivé říct: „Nevím, co s tím.“ Nevím, jak znovuoživit náboženské obce, kam prakticky nikdo nechodí. Nevím, jestli se podaří zachránit chátrající kostely. Nevím, jestli má smysl oživovat, co je mrtvé. Nevím, jestli má smysl zachraňovat, co už neplní svůj účel. Nevím, jestli by to nebylo plýtváním energií, kterou bychom lépe využili jinde.

Od přiznání „nevím“ však vede cestička k vyznání „hledám“ a „doufám“. Protože jestli něco vím, pak to, že nejsme opuštěni ani ztraceni, nejsme bez naděje a bez budoucnosti!

Často si připomínám Kristova slova, která známe důvěrně z liturgie, když jsme zváni k přijímání chleba a vína: „Pojďte ke mně všichni, kdo se namáháte a jste obtíženi břemeny, a já vám dám odpočinout.“ Být křesťanem neznamená mít na všechno odpověď. Neznamená to ani, že se nikdy nebudeme namáhat a nebudeme se cítit obtíženi. Být křesťanem znamená vědět, ke komu smím přijít se svými břemeny, složit je tam a odpočinout si. A ještě něco. Nemohu být křesťanem a zároveň zaclánět nebo bránit druhým, aby přicházeli k živému Kristu pro odpočinutí svým duším, učili se jeho tichosti a pokoře srdce, přijímali od něho opravdovou radost a zakoušeli hojivou sílu jeho požehnání.

Když se rozhlédnu po naší diecézi, nevidím jenom samé problémy, které si mě naléhavě žádají, nárokují si mou pozornost a volají: „Vyřeš mě!“ Takový pohled by nepochybně byl pokřivený. A na co se díváte pokřiveným zrakem, to nikdy nevyřešíte, protože to nevidíte správně. Proto se vědomě zaměřuji na vnímání krásy, jíž jsem obklopen. Pomáhá

mi poezie, pobyt v přírodě, chvíle ticha v kostele, blízkost lidí, které mám rád. Malé zázraky všedního dne, v tomto podzimním čase třeba ranní kapky rosy na barevném listí, co tady na Mikulášském náměstí v Plzni opadalo ze sakur. Vnímavost vůči kráse mi umožňuje lépe si všímat, kde všude působí živý Kristus a jeho oživující Duch a proměňují naše životy, aby byly krásnější a plnější.

Dlouho mi trvalo, než jsem pochopil pravdivost výroku od Dostojevského: „Krása spasí svět.“ Nezachraňuje pouze ten veliký svět kolem nás, ale i mikro-světy našich farních komunit rozesetých po třech krajích Plzeňské diecéze. Nepřehlížím problémy, ale kvůli nim nebudu přehlížet krásu. Vidím nejen mrtvá či umírající místa, ale také místa vzkříšená k životu. Vidím nejenom chátrající kostely, ale také opravované budovy a udržované zahrady. Vidím práci, která stojí za rozvíjením duchovního, kulturního i společenského života napříč celou diecézí. Vidím bohublé aktivity a prospěšné iniciativy. Jsem za ně vděčný a děkuji za ně.

Přemýšlím, co ta místa krásy spojuje? Neznám odpovědi na mnoho otázek, ale zde je odpověď snadná. Jsou to lidé, jejichž tvářemi prosvítá Kristova krása. Lidé, kteří si také nesou svá zranění a nedostatky, jimiž se připodobňují Kristu putujícímu křížovou cestou. Lidé, kteří nerezignovali na radost, díky níž se připodobňují Kristu ve světle jeho vzkříšení.

A kladu si další otázku, na kterou už není jednoduché nalézt odpověď. Co mohu udělat já, aby tvářemi lidí prosvítala Kristova krása ještě víc? Aby nezhasla pod tíhou břemen? Co pro to může udělat každý z vás? Jak je na tom moje tvář? Neztratil jsem ji? Vyzařuje z ní aspoň náznak té božské krásy, o níž věřím, že je mou spásou? A co vaše tváře? A jakou tvář má naše církev? Jakou tvář nastavujeme světu?

Pojďme dnes hledat odpovědi společně. A především se dnes nechme společně pozvat do Kristovy přítomnosti, ať se nás dotkne jeho krása!

Lukáš Bujna, 24. 10. 2026